
9 poemes

per Ramon Farré

Joves eterns

¿Haurem d'envejar-los encara la mort prematura,
als qui han anat quedant-se pel camí, estavellats
en els revolts de la follia o de l'atzar,
no per absurd menys implacable?
Joves eterns de vides mutilades, rutilants
en el record, dipositaris
de tota l'esperança no acomplerta i justament
per això pura.

Potser n'hi haurà prou
que sapiguem guardar la seva joventut
intacta a mida que la nostra es va fonent.
¡Que siguin ells el raig potent
que doni llum eterna als nostres dies joves!

Creació

a Jesús Aumatell

Cada matí en llevar-me
prenc possessió del món
—que em posseeix— amb la mirada;

comunió feliç
de dues transparències:
les meves còrnies i l'aire.

Qui va donar-me els ulls
no ho sé, ni el món que, cert,
se m'ofereix estrany i nu.

Tot el que sé és la llum
que els sentits m'il·lumina,
i el seu reflex, que, transformat,

projecto sobre el món
per recrear el paisatge
que a cada instant de nou em crea.

La vida que ens viu

Què en sabem de la vida que ens viu?
Mengem, caminem, conversem
i ens pensem que vivim.
Estimem, dormim, somiem
i la vida ens observa de lluny
o de prop, però sempre invisible,
inabastable, aliena
al nostre voler.

Per què som qui som
i fem el que fem,
no està al nostre abast de respondre-hi:
un disegni obscur –o diàfan, qui ho sap–
ha aplanat els camins que recorren
els nostres passos, la nostra ment.

Cap a on?
Fem ben fet de no preguntar-nos-ho
massa sovint
i seguir fantasiejant
una llibertat irrisòria:
la del branquilló arrossegat
riu avall pel corrent.

Reminiscència

Un raig de sol impertinent
travessa la penombra de la sala
i fa fulgar un jersei blanc,
arremangat sobre els braços,
amb lluïssor de coure,
d'una desconeguda.

Il·luminat de lluny per l'escena,
per un instant em sembla sentir
una emoció antiga, virginal,
però només n'és
la reminiscència.

Mel & còlic

La tarda s'esponja,
fina i daurada,
com la gota de mel
que no es decideix a desprendre's,
sostinguda en l'aire,
com si assaborís el vertigen
abans de caure a la tassa.

El dring de la cullereta
em retorna a altres tardes d'octubre,
remotes,
i a l'olor de torrades
en una cuina blanca.

Mentre observo al carrer
decandir-se les fulles dels plàtans,
entre glop i glop
m'esforço a descobrir la causa
de la incontinència lírica
que el temps de tardor m'encomana.

Compartiment de tren

Vuit boques, setze mans
compartint l'aire i l'espai
d'aquesta estança en moviment;
setze ulls, vuit cors
lliscant per la maroma
que recorre la foscor
entre dos punts de llum;
vuitanta dits i només sis anells
removent-se en la claror encapsulada
que es desplaça en el buit;
desenes de litres de sang
circulant per canals ocults
amb un batec que es confon
amb el sotragueig de les rodes
damunt dels rails;
vuit caps amb milions
d'imatges que hi bullen
precipitant-se cap a un destí
que cap d'ells no és capaç
d'imaginar.

Punts de vista

Diuen, amb tota la raó del món
—d'aquest món nostre, ben cert, tan limitat—
que no hi ha res definitiu
tret de la mort.

Avui, però, n'he sentit un que deia
que si sabem amb tota la certesa
—la poca que ens procura tenir els peus
posats sobre la crosta de la terra—
que un mal dia hem de morir,
és justament perquè som vius.

Combat

Amb quina insistència llança el mar
els seus esquadrons encrespats
sobre els flancs desprotegits de la terra!

Amb quina fe cega ocupen les onades
les llenques de pell nua i torrada
que s'obren suaus entre el rocam!

Amb quina obstinació s'arrapa l'aigua
als còdols que rossolen alarmats,
en replegar-se després de l'escomesa!

El sol i el vent aporten fragor i vistositat
a aquesta lluita eterna que mai no es decanta,
que no porta enlloc perquè la meta
és justament la brega, el xoc,
la fractura, el desgast,
l'espuma, la sal,
en desharmonia perpètua.

Paisatge

En primer pla el verd lluminós
de les fulles noves dels ametllers
i el verd pàl·lid de l'herba
que els fa de soler;
més enllà el verd tacat de coure
de tres palmeres; el verd agrisat
d'una atzavara i el verd dens
amb vocació de negre d'algun xiprer espars.
Al fons el verd gastat dels pins,
esquitxat, aquí i allà,
per pinzellades del verd fresc
d'una figuera o un desmai,
o el verd indefinit de l'eucaliptus.
I com a decorat final el verd
que s'endevina, fràgil, a la pell
de la muntanya.
Tot el que trenca
la verdor dominant
—la calç d'una paret,
l'entramat d'una teulada,
el dring metàl·lic d'una barana,
la silueta esvelta d'un fanal,
la teranyina dels cables...—
porta l'empremta inconfusible dels humans.